

РЕШЕНИЕ

№ 28

гр. София, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Евгения Т. Генева

Членове: ГЕОРГИ СТ. МУЛЕШКОВ
 Ваня Н. Иванова

при участието на секретаря Цветанка П. Младенова Павлова
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ СТ. МУЛЕШКОВ Въззивно
гражданско дело № 20211800500552 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

Ищците Л. Л., Ш. и Д. Л., Д. обжалват Решение № 100 / 14.05.2021 г. по гр. д. № 930 / 2019 г. на Самоковския районен съд, с което исковете им за делба на недвижими имоти и за частична отмяна на констативен нотариален акт, предявени срещу Е.. В. Г., са били отхвърлени.

Развиват доводи за неправилност на обжалваното решение.

С отговора по чл.263, ал.1 ГПК въззиваемата страна оспорва жалбата.

Софийският окръжен съд, за да се произнесе, съобрази следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е допустима. С нея се обжалва валидно и допустимо решение на първоинстанционен съд.

Пред районния съд е бил предявен иск за делба на урегулиран поземлен имот в с. Р., ведно с изградените в него масивна жилищна сграда, лятна кухня, стопанска сграда и гараж, при квоти по ¼ ид. част за ищите и ½ ид. част за ответницата. Била е предявена и претенция

за частичната отмяна до размера на $\frac{1}{2}$ ид. част на констативен нотариален акт от 05.03.2010 г., с който ответницата е била призната за собственик на делбените имоти.

По делото се установява, че собственици на процесния УПИ и на построените в него сгради са били В.З.Г. и М.Х.Г.. Правото на собственост е било придобито от тях в режим на СИО по давност и регулация. Посочени лица са общи наследодатели на страните. Двамата са починали съответно през 1992 г. и през 1994 г. След тяхната смърт те са били наследени от децата си Е.. В. Г. (ответница по делото) и Л.В.Г.. Л.Г.в е починал през 2019 г. и е бил наследен от ишците Д.Д. и Л.Ш. – негови низходящи. Тези обстоятелства не са спорни между страните. Те се установяват и с представените писмени доказателства.

На 04.02.2010 г. Л.Г.в е направил отказ от наследството, оставено от покойните му родители. Отказът е бил надлежно вписан на 09.02.2010 г. в особената книга по чл.49, ал.1 ЗН при Самоковския районен съд. Така за ответницата е възникнало формалното основание да се снабди на 05.03.2010 г. с констативен нотариален акт за собственост върху целия урегулиран поземлен имот и сградите.

Единственият основен спорен въпрос както пред районния съд, така и пред въззивната инстанция е дали преди 2010 г. Л.Г.в е приел наследството, оставено от неговите родители В. и М.Г., респ. дали направеният от него отказ от наследство е породил правно действие.

Установява се, че през м. април 1998 г. Л.Г.в като собственик е подал пред данъчната служба към Община С. данъчна декларация по чл.26 ЗМДТ за притежавани недвижими имоти. В нея той е декларирал процесните имоти (поземлен имот и сгради). Отразил е, че е собственик на $\frac{1}{2}$ ид. част и е посочил сестра си Е.Г. като собственик на останалата $\frac{1}{2}$ ид. част. Посочил е, че в данъчната служба имотите се водят на наследниците на В.Г., както и че документът им за собственост е нотариалният акт от 03.11.1988 г., който е представен по делото и с който В.Г. е бил признат за собственик на основание давностно владение. Данъчната декларация е представена по делото в препис, заверен от служител на Община С.. Освен това ишците са представили и доказателства, издадени от Община С., за платени от Л.Г.в местни данъци и такси за 1998 г. и за периода 1999 г. – 2009 г. Плащанията са били извършени по партиден номер, включващ единния граждански номер на посочения наследодател.

Данъчната декларация и доказателствата за платени данъци не са били оспорени от ответницата – въззиваема пред настоящата

инстанция. Те оборват истинността (съдържанието) на писмо от 17.02.2020 г., подписано от кмета на общината, според което Л.Г.в не е подавал декларация за притежаван имот в с. Р. и не е заплащал данък върху недвижимите имоти и такса битови отпадъци. Съдържанието на писмото като официален удостоверятелен документ е било фактически оспорено пред районния съд, като е без значение, че ищците не са направили изрично искане за откриване на производство по чл.193 ГПК и че такова производство обективно не е било откривано с нарочен акт на съда.

Всички свидетели твърдят безпротиворечиво, че след смъртта на родителите си Л.Г.в е останал да живее в процесния имот като техен наследник. Той е живял в „къщата си“ (показанията на свидетеля В.), респ. в „неговата си къща“ (показанията на свидетеля ПП., посочен от ответницата), останала от родителите му, а сестра му Е. е живяла в друго населено място (с. Б.И.). По делото няма твърдения и данни Л. да е живял след смъртта на общите наследодатели не в свой, а в чужд имот – изключителна собственост на сестра му, било то на правно основание (например заем за послужване, наем), или без основание (например да е бил допуснат да живее и да са налице търпими действия).

Косвен аргумент за прието наследство е и фактът, че през 2012 г. и през 2014 г., тоест след направения отказ от наследство, Л.Г.в е бил сред продавачите на два земеделски имота, реституирани с решение от 21.02.2000 г. на поземлената комисия, като не се спори, че той е встъпил в административното производство на мястото на правоимащия си наследодател.

Изложените факти сочат по недвусмислен начин, че Л.Г.в е приел мълчаливо с конклюдентни действия наследството, оставено от родителите му. Ето защо направеният от него през 2010 г. отказ от наследство е недействителен и не е породил правно действие.

Без значение за приемането на наследството и за недействителността на отказа е обстоятелството, че ищците не са се грижели за своя баща, както и че грижите са били полагани от ответницата и нейния син. Неизпълнението на морален дълг от страна на ищците няма никаква правна връзка с волята на техния наследодател да приеме или да се откаже от наследството, оставено от родителите му.

Възражението на ответницата за изтекла в нейна полза придобивна давност не следва да бъде обсъждано, тъй като то е било направено с писмена молба след първото съдебно заседание, тоест

след изтичането на преклузивния срок по чл.131 вр. чл.133 ГПК.

Предвид доводите във въззивната жалба – без това да рефлектира по какъвто и да било начин върху крайните изводи на въззивната инстанция, – следва да се посочи, че автентичността на отказа от наследство не беше оборена от ишците. С основната и с допълнителната експертиза се установява по несъмнен начин, че автор на отказа е техният наследодател Л.Г.в.

Тъй като по делото се установява, че страните са съсобственици на процесните имоти при посочените в исковата молба квоти, то първоинстанционното решение следва да бъде отменено изцяло, включително и в частта по иска с правно основание чл.537, ал.2 ГПК и в частта за разноските. Въззивната инстанция следва да постанови ново решение, с което да уважи иска за допусне на делба и да отмени за 1/2 ид. част констативния нотариален акт от 05.03.2010 г. на нотариус Борислав Механджийски, издаден в полза на ответницата. Що се отнася до разноските, то те ще следва да бъдат разпределени в бъдеще по реда на чл.355 ГПК.

Жалбоподателите не претендират разноси за въззивното производство.

По изложените съображения и на основание чл.271, ал.1 ГПК Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 100 / 14.05.2021 г. по гр. д. № 930 / 2019 г. на Самоковския районен съд, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА**:

ДОПУСКА съдебна делба между Л. Л.. Ш. от гр. С., ЕГН *****, Д. Л.. Д. от гр. С., ЕГН *****, и Е.. В. Г. от гр. С., ЕГН *****, на следните недвижими имоти, находящи се в с. Р., общ. Самоков, обл. Софийска: **УРЕГУЛИРАН ПОЗЕМЛЕН ИМОТ** с площ 850 кв. м, идентичен с парцел II, отреден за имот с пл. № 87 в кв. 7 по регулационния план на селото от 1982 г., ведно с построените в него **МАСИВНА ЖИЛИШНА СГРАДА** на един етаж със застроена площ 63 кв. м, състояща се от две стаи, кухня, коридор и мазета, **ЛЯТНА КУХНЯ** с площ 30 кв. м, **СТОПАНСКА СГРАДА** с площ 50 кв. м и **ГАРАЖ** с площ 24 кв. м, при граници и съседи на урегулирания поземлен имот съгласно нотариален акт по давност от 03.11.1988 г. и нотариален акт по регулация от 05.07.1983 г.: улица, Д.М.П. и край на регулацията, а съгласно скица № С-1309 / 30.10.2019

г. на Община С.: улица, УПИ III-89 от кв. 7, УПИ I-88 от кв. 7 и имоти извън регулация,

при следните квоти:

- за Л. Л.. Ш. – $\frac{1}{4}$ ид. част;
- за Д. Л.. Д. – $\frac{1}{4}$ ид. част;
- за Е.. В. Г. – $\frac{1}{2}$ ид. част.

ОТМЕНЯ ЧАСТИЧНО на основание чл.537, ал.2 ГПК Нотариален акт № .. от г., том IA, рег. № 1588, дело № 64 / 2010 г. на нотариус Борислав Механджийски, вписан под № 411 в регистъра на Нотариалната камара, издаден на основание чл.587, ал.1 ГПК в полза на Е.. В. Г. от гр. С., с ЕГН *****, **до размера на $\frac{1}{2}$ идеална част от правото на собственост** върху описаните в нотариалния акт недвижими имоти (урегулиран поземлен имот, масивна жилищна сграда, лятна кухня, стопанска сграда и гараж).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____